

Fragmenta in epistulam ad Colossenses

453 Kol 1,13 Τοῦ υἱοῦ τῆς ἀγάπης, περιφραστικῶς τοῦ ἀγαπητοῦ υἱοῦ kol 1,15 Τινὲς ἐκ τῶν εἰκόνων τῶν ἐν ἡμῖν πλανηθέντες, αἱ εἰσὶν ἀπὸ σανίδων καὶ κηροῦ, οὕτως ἐνόμισαν καὶ περὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ θεοῦ. ὡσπερ 454 γάρ, φασίν, αὐταὶ εἶδος μὲν καὶ ὁμοίωμα σώζουσιν ἀνθρώπου, οὐ μὴν φύσιν ἢ οὐσίαν, οὕτω καὶ ὁ υἱὸς τοῦ πατρὸς. Ἀρειανικὸν δὲ τὸ δυσσέ βημα. ἀλλὰ τοῖς τοῦτο λέγουσιν ἀντιθετέον τὸ κείμενον ἐν τῇ Γενέσει τῇ ἡ', ὅτι φησίν· ὁ Ἀδὰμ ἐγέννησε κατὰ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ· πολὺ γὰρ ἀρμοδιώτερον ἐκεῖνα δέξασθαι περὶ εἰκόνοσ ὅσα ἡ γραφὴ φησι περὶ υἱοῦ καὶ πατρὸς ἀνθρώπων, ἐπειδὴ καὶ τὸ προκείμενον θεώρημα εἰς πατέρα καὶ υἱὸν θεοῦ ἀνήκει, ἢ τὰ ἐπὶ τῆς ἀπὸ ξύλου καὶ κηροῦ εἰκόνοσ, ἣτις οὐκ ἔστι μὲν κυρίως, λέγεται δὲ καταχρηστικῶς εἰκῶν. kol 1,19 Οὐ σχετικῶς ἀλλ' οὐσιωδῶς ὡς ψυχὴ ἐν σώματι, οὐ ψυχὴ γενόμενος τῷ σώματι, ἀλλ' ἐν σώματι ἐψυχωμένῳ ἐνωθεὶς ὄν τρόπον ἐνοῦται ψυχὴ σώματι. kol 1,27 Ὁσ πλοῦτος μυστηρίου ἐστίν, φησίν, ὁ Χριστός. δι' αὐτοῦ τοιγαροῦν καὶ πιστεύετε προσάγεσθαι ὡς ἐν ὑμῖν ὄντος διὰ τῆς πίστεωσ, δι' οὗ, φησίν, ἐλπίζομεν τῆς αἰωνίου δόξησ τυχεῖν. kol 2,5 Τοῦτο δὲ φησιν ἅμα μὲν ἐγκωμιάζων, ἅμα δὲ αἰνιττόμενος ἐκείνην εἶναι κυρίως πίστιν τὴν τὸ βέβαιον καὶ τὸ σταθερὸν ἔχουσαν. kol 2,9 Τοιοῦτόν τι γεγενῆσθαι νοήσωμεν ὅπερ καὶ ἐπὶ τοῦ φωτόσ. ἐλατ τοῦται δὲ πᾶσα εἰκῶν καὶ ἅπαν παράδειγμα τῆς ἀληθείασ· πῶσ γὰρ ἂν τὰ αἰσθητὰ διασημαίνει τὰ θεῖα; πλὴν λεκτέον· ὡσπερ τὸ πρωτόγονον φῶσ ἐν ἀρχῇ ἀσώματον καὶ αὐλον ὑπάρχον ἐνεκράθη τῷ ἡλιακῷ σώματι καὶ γέγονε τρόπον τινὰ ἐνσώματον, πλὴν καὶ ἐν αὐτῷ ὑπάρχον οὐ περιείργεται οὔτε κωλύεται καταφωτίζειν τὰ πάντα, οὕτω καὶ ὁ ἐν ἀρχῇ ἄσαρκος θεὸσ λόγος σαρκωθεὶσ οὐ κωλύεται καὶ σαρκὶ ἠνῶσθαι καθ' ὑπόστασιν καὶ μὴ συγκεκλεισθαι ἐν αὐτῇ, ἀλλὰ τὰ πάντα πληροῖ. καὶ διὰ τοῦτο, οἶμαι, αὐτόσ τε ἑαυτόν ὁ κύριος φῶσ ὀνομάζει καὶ ὁ Μαλαχίας αὐτόν ἥλιον κέκληκεν δικαιοσύνησ, ἔτι δὲ καὶ ὁ 455 ψαλμῶδησ λέγει· ἔπεσε πῦρ ἐπ' αὐτούσ, καὶ οὐκ εἶδον τὸν ἥλιον. Ἡ σωματικῶσ νόει οἶον σεσαρκωμένος· οὐ γὰρ οἰκήσασ, φησί, ἄλιν μετοικεῖ, ἀλλ' ἐσαρκώθη μίαν λοιπὸν μετὰ τῆσ ἰδίασ σαρκὸσ φύσιν ἔχων, κἂν ἐκ δύο συνέστη τῶν ἐναντίων. kol 2,11 Ὅρα δέ· ποτὲ πνεύματοσ, ποτὲ Χριστοῦ τὴν περιτομὴν λέγει· ἐν γὰρ ἔργον καὶ μίαν ἐνέργειαν τῆσ ἀγίας οἶδε τριάδοσ. kol 2,13 Ἡ περιτομὴ τὸ περιττόν διαιρεῖ, ὡσ τῆσ ἀκροβυστίας τὸ περιττόν ἐχούσησ. περιττοὶ οὖν, φησίν, ἦτε καὶ ὑμεῖσ τὰ μὴ καθήκοντα ποιοῦν τεσ· πᾶν γὰρ τὸ ἔξω τοῦ πρέποντοσ περιττόν ἐστιν. ὄντασ οὖν νεκροὺσ ταῖσ ἁμαρτίαισ διὰ τὴν πρὸσ τὸ καλὸν ἀνενεργησίαν καὶ ἀκροβύστους περιέτεμέν τε νοητῶσ καὶ ἐζωοποίησεν. Τὸν μὲν Χριστόν ἐκ τοῦ αἰσθητοῦ θανάτου, ὑμᾶσ δὲ καὶ τοῦ αἰσθητοῦ καὶ τοῦ νοητοῦ τοῦ τῶν ἁμαρτιῶν. μὴ θαύμαζε δέ, εἰ τὸν πατέρα λέγει ἐζωοποιηκέναι τὸν Χριστόν· καὶ γὰρ καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται ὅτι ἑαυτόν ἠγειρεν· κοινὰ γὰρ πατὸρ καὶ υἱοῦ καὶ πνεύματοσ τὰ γινόμενα. kol 3,17 Καὶ τὸ δι' αὐτοῦ καὶ σὺν αὐτῷ καλῶσ λέγεται· τὸ μὲν διὰ τὸ ἴσον καὶ ὁμοούσιον τῷ πατρί, τὸ δέ, ἐπειδὴ μεσίτησ ἡμῶν καὶ ἀρχιερεὺσ ἠξίωσεν γενέσθαι, ὅταν γέγονε σὰρξ ὁ λόγος κατὰ τὴν γραφήν. kol 3, Δίχα τῶν εἰσ ἀσέβειαν φερόντων. επιλογ ζυ kol Ἐκ τοῦ ἀντιγράφου μὴ εὐρῶν καλῶσ τὰσ παραγραφὰσ τοῦ μακαρίου Ἰωάννου τῆσ πρὸσ Κολοσσαεῖσ ἐπιστολῆσ, συνέγραφα αὐτάσ ὅπωσ ἡδυνάμην. εἰ οὖν εὐρεθῇ τι ἐν αὐταῖσ ἢ κοῦφον ἢ ἐπιλήψιμον, ἴστω ὁ ἀναγινώσκων ἐμὸν εἶναι τὸ τοιοῦτον πταῖσμα.